

Passada la Guerra, en reorganitzar-se La Principal de L'Escala, hi van ingressar, junt amb en Joan Lassús, de tenora, en Josep M.ª Vilà amb els dos fills, trompeta i fiscorn respectivament.

En dissoldre's la nostra cobla, el pare Vilà es va jubilar, morint l'any 1969, als 79 anys d'edat. Els dos fills van anar a tocar a La Principal de Figueres. En Josep M.^a fins la temporada del 1959, any que va morir, víctima de cruel enfermetat, a la joveçana edat de 37 anys. En Jaume fins la temporada 69-70. Per la Quaresma del 71 ja no va poder renovar el contracte.

El dia 3 de març d'aquell any va sofrir una arriscada intervenció quirúrgica al cervell. En va sortir amb vida, però mai més va poder tocar, ni tan sols escriure música, degut a la poca vista que li va quedar.

Rebollada la malaltia, el 20 de novembre passat en Jaume Vilà va morir abans d'intentar practicar-li una segona trepanació de crani.

Va escriure la primera sardana l'any 1936, quan estava destacat al front. Portava per títol el nom de la seva promesa i més endavant abnegada esposa, Empar Estragués. La Coral Empòrium del C.E.R. l'ha actualitzada amb les seves interpretacions.

La seva darrera sardana és de l'any 1957: «Dansaires de la Costa».

Les sardanes d'en Jaume Vilà, escalenques cent per cent, entronquen perfectament amb les del seu pare i les del «Xaxu». Algunes d'elles, com «Saltant les roques» i «Nit d'estiu» formen part del repertori de moltes cobles.

En Jaume Vilà ha mort, però el seu record perdurará entre els escalencs en ales de les notes de les seves inspirades sardanes, que des d'ara puntejarem amb un deix de recança...

Lluís Albert

